

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 70/2020
18.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, вршилац функције председника суда Драгомир Милојевић, у предмету предлагача АА из ..., ул. ..., чији је пуномоћник Раде Митровић, адвокат из ..., ул. ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 104/20 од 02.06.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, након спроведеног испитног поступка, донео је 18.08.2020. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Управног суда Р4 у 104/20 од 02.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач АА је 23.06.2020. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 104/20 од 02.06.2020. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда П-1 У 10021/18, као неоснован.

Предлагач је у жалби навела да је управни поступак почео 21.03.2018. године, а да у управном спору, који траје дуже од две године, поступајући судија није предузимао радње након пријема тужбе. Истакла је да се ради о радном спору који је од изузетног значаја за њу, да је у поступку имала трошкове, да је слабог имовног стања, да издржава супруга и ћерку студента, као и да својим поступањем није допринела дужини трајања поступка. Предложила је да Врховни касациони суд усвоји њену жалбу и приговор ради убрзавања поступка тако што ће утврдити да јој је повређено право на суђење у разумном року, наложити поступајућем судији да предузме све мере да се управни спор оконча у најкраћем року и досудити јој трошкове поступка у укупном износу од 18.000,00 динара.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 25/82, „Службени гласник РС“ бр. 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, са изменама) и закључио да је жалба неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда II- 1 У 10021/18 и Р4 у 104/2020 утврђено је да је АА из ... (овде предлагач) дана 08.06.2018. године поднела Управном суду тужбу против Жалбене комисије општине Власотинце, ради поништаја решења Ж.К. бр. 4/18 од 07.05.2018. године, у предмету из радног односа. Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиле и потврђено решење начелника Општинске управе општине Власотинце од 21.03.2018. године, којим је утврђено да је тужилца, запослена на радном месту послови ... при Одељењу за ..., одговорна што је у периоду од 01.05.2017. до 30.06.2017. године имала више кашњења на посао, чиме је несумњиво извршила лакшу повреду дужности из радног односа из члана 137. став 1. тачка 1. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 21/16) и члана 6. став 1. тачка 1. Правилника о дисциплинској одговорности и одговорности за штету од 26.04.2017. године, па јој је за наведену повреду радне дужности изречена дисциплинска мера - новчана казна у износу од 20% основне плате, исплаћене за месец у коме је новчана казна изречена. Поступајући по захтеву Управног суда од 10.10.2018. године тужена је доставила одговор на тужбу и списе предмета дана 15.10.2018. године. Судија известилац у предмету Управног суда II- 1 У 10021/18 је доставила изјашњење дана 22.05.2020. године, у коме је навела да ће предмет бити решен по редоследу решавања предмета у суду, с обзиром да се не ради о хитном предмету и то након окончања парламентарних, покрајинских и локалних избора у Републици Србији, који су по својој природи нарочито хитни и захтевају одлучивање у врло кратком року.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Ожалбеним решењем је одбијен приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда II- 1 У 10021/18, као неоснован, са образложењем да је суд након пријема тужбе предузимао радње у поступку, а да се непоступање суда у периоду од достављања одговора на тужбу од стране тужене 15.10.2018. године до подношења приговора 11.05.2020. године не може сматрати повредом права на суђење у разумном року.

Врховни касациони суд је ценио навод жалбе да је повреду права на суђење у разумном року требало утврдити због дугог трајања управног спора, али налази да је у овом случају тај навод неоснован. Наиме, управни поступак је покренут 21.03.2018. године и заједно са управним спором траје две године и четири месеца. Дужина трајања поступка је једна од чињеница на основу које се одлучује о приговору за убрзање поступка и њу овај суд сматра кључном за одлуку о приговору. Правилна примена правног стандарда суђења у разумном року подразумева утврђивање скупа

чињеница (сложеност чињеничних и правних питања, понашање подносиоца захтева и државних органа итд.) међу којима кључни значај има чињеница дужине трајања целокупног поступка. У конкретном случају предмет оцене су оба поступка (управни и судски) и пошто они, интегрално посматрано, не трају неразумно дуго, нема разлога да се за сад утврђује повреда права на суђење у разумном року и да се налаже мера за убрзање поступка. Према ставу Европског суда за људска права, кашњење у току одређене фазе поступка може бити допустиво под условом да укупно трајање поступка није прекорачено (став 36. пресуде Европског суда за људска права од 08.12.1983. године у предмету *Preto i dr. Protiv Italije*, број представке 7984/77).

Поред наведеног, Врховни касациони суд констатује да се према становишту Европског суда за људска права, које прихвата и овај суд, радни спорови морају решавати са посебном експедитивношћу уколико се односе на престанак радног односа, исплату зараде или радни и професионални статус подносиоца који доводи до његове егзистенцијалне угрожености. Управни суд је у ожалбеном решењу правилно оценио да предмет управног спора није хитне природе иако се ради о спору из радног односа, јер предлагач тужбом оспорава решење којим је предлагачу изречена новчана казна због лакше повреде радне дужности из радног односа, а предлагач АА уз приговор није доставила доказе из којих произлази њена финансијска угроженост узрокована досадашњим трајањем поступка.

Рад судова је за време ванредног стања редукован на тај начин што су се, у складу са Закључком Високог савета судства бр. 119-05-132/2020-1 од 18.03.2020. године, одржавала само суђења која не трпе одлагања у предметима у кривичној и грађанској материји који су таксативно наведени у Закључку. Након укидања ванредног стања, одржани су републички и локални избори и све судије Управног суда су ангажоване на решавању изборних предмета који су по закону нарочито хитни, па се непоступање суда у том периоду може сматрати оправданим. Судија известилац у предмету Управног суда II- 1 У 10021/18 је у свом изјашњењу поводом поднетог приговора навела да ће расправу у предмету заказати након окончања изборног поступка, чиме је поднети приговор већ произвео ефекте и без налагања предузимања процесних радњи за убрзање поступка.

Имајући у виду да се, на основу изјашњења судије известиоца, основано може очекивати да ће расправа у предмету Управног суда II- 1 У 10021/18 бити заказана у кратком року, као и све остале разлоге наведене у овом образложењу, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива решења.

Врховни касациони суд је у ставу другом диспозитива одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успео у поступку заштите права на суђење у разумном року.

**В.ф. председника
Врховног касационог суда
Драгомир Милојевић, с.р.**

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба
у смислу члана 21. Закона о заштити права
на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић